

CARTA DESTACADA

Quan la terra crema i la veu no arriba

La nit del dilluns 7 de juliol, totes les Terres de l'Ebre vam anar a dormir amb el cor encongit. Els nostres estimats Ports cremaven a Paüls. Però el dolor va ser encara més profund en despertar-nos l'endemà, amb aquella olor de cremat arribant a gairebé tots els municipis del territori.

El meu primer impuls va ser encendre la televisió i posar TV3, esperant trobar la magnitud de la tragèdia. Però, pel que sembla, per a la Televisió Nacional de Catalunya no hi havia cap tragèdia. Al telenotícies, només hi va aparèixer una imatge de la càmera del temps de Tortosa i una breu connexió telefònica de pocs minuts. Després, ja podem tornar a parlar de temes seriosos: Donald Trump i companyia.

Mentrestant, periodistes de mitjans locals com Canal 21 Ebre, Canal Terres de l'Ebre i també moltes persones a títol individual han estat tota la nit cobrint la notícia, informant, gravant i acompanyant la gent dels pobles afectats, així com els bombers i tots els treballadors que estan fent

una tasca ingent per extingir aquest maleït incendi que crema casa nostra.

Una vegada més, les Terres de l'Ebre no som ningú dins de Catalunya. I això fa encara més mal. Veure com crema la nostra muntanya, els nostres pobles i l'entorn que tant estimem i tan poc es valora. I també em fa preguntar: es faria la mateixa cobertura si cremés Collserola? O si aquesta situació l'estigués vivint la Costa Brava?

Parlem molt de "donar veu al territori" quan toca promocionar el delta de l'Ebre amb una minisèrie o una campanya institucional. Però quan crema el Parc Natural dels Ports, ni tan sols som capaços d'enviar un equip a cobrir la notícia. Així que sí, una vegada més, al sud ens sentim sols i oblidats.

I quan tot això passi, els de la gran ciutat voldreu tornar: a fer turisme, a omplir el Delta d'autocaravanes que malmeten el paisatge, o a buscar "tranquil·litat rural" a la Terra Alta. Però quan el poble necessita altaveus, no hi ve ningú.

Com a periodista titulada, em genera molta tristesa veure les diferències entre nord i sud, i siguem clars: entre rics i pobres. O, més ben dit, entre els que es consideren rics o pobres des de la mirada centralista. Perquè aquí baix, com diem nosaltres, som rics en territori, en natura, en solidaritat i en tantes altres coses que no es poden quantificar.

Ara només demanem que el vent pari i que les flames deixin de devorar la terra i els pobles que estimem. I per això també donem les gràcies, profundament, a tots els cossos de seguretat i emergències que estan lluitant incansablement per posar fi a aquesta tragèdia. I, com no, als mitjans locals que estan informant i mostrant la realitat del nostre territori amb rigor i compromís.

Quan tot això acabi, continuarem. Continuarem defensant les Terres de l'Ebre com hem fet sempre. Lluitant per la nostra identitat. La d'aquí baix.

Laura Fernández
LA RÀPITA